

To samo dotyczy kwestii uznania części B Konwencji (zawierającej wytyczne) za obowiązującą.

Jeśli partnerom społecznym nie uda się osiągnąć porozumienia, Komitet przyjrzy się ponownie tym zagadnieniom.

2.7 Jeśli chodzi o utworzenie trójstronnej struktury przewidzianej w Konwencji, Komitet zaznacza, że Traktat nie zawiera postanowień dotyczących takich mechanizmów. Biorąc to pod uwagę, Komitet pragnie zauważyć, że niezależnie od tego, jakie

rozwiązanie przyjmie Komisja dla zapewnienia wspólnotowej koordynacji w trójstronnym procesie podejmowania decyzji, nie powinno ono w żadnej mierze osłabić założeń trójstronnej struktury MOP na szczeblu krajowym.

2.8 Można przewidywać, że Komitet będzie chciał zalecić Komisji wspieranie spotkań ekspertów w sprawie opracowania wytycznych dotyczących działań w zakresie kontroli przeprowadzanej przez państwo bandery i portu.

Bruksela, 15 lutego 2007 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie: „Stosunki UE — Japonia: rola społeczeństwa obywatelskiego”

(2007/C 97/12)

Na sesji plenarnej z dnia 17 stycznia 2007 r. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny postanowił, zgodnie z art. 29 ust. 2 regulaminu wewnętrznego, sporządzić opinię w sprawie: „Stosunki UE — Japonia: rola społeczeństwa obywatelskiego”.

Pismem z 6 kwietnia 2006 r. Benita FERRERO-WALDNER, komisarz ds. stosunków zewnętrznych i europejskiej polityki sąsiedztwa w Komisji Europejskiej, zachęciła do tej inicjatywy.

Sekcja Stosunków Zewnętrznych, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię dnia 24 stycznia 2007 r. Sprawozdawcą była Eve PÄÄRENDSON.

Na 433. sesji plenarnej w dniach 15-16 lutego 2007 r. (posiedzenie z dn. 16 lutego 2007 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 112 do 3 — 28 osób wstrzymało się od głosu — przyjął następującą opinię:

1. Podsumowanie i zalecenia

1.1 Komisja Europejska zachęciła Komitet do przeprowadzenia analizy zmian zachodzących w społeczeństwie obywatelskim Japonii i do rozważenia sposobów współpracy między Unią Europejską (UE) a Japonią w celu dalszego wzmocnienia ich kontaktów.

1.2 UE i Japonia mają wiele wspólnych wartości i interesów. Istnieje wiele obszarów, w których współpraca na oficjalnej płaszczyźnie ma długą tradycję i dobrze się układa.

1.3 Zainteresowanie Japonii współpracą regionalną w oparciu o model „integracji funkcjonalnej” ma coraz większe znaczenie.

1.4 Rola społeczeństwa obywatelskiego w Japonii nabiera stopniowo coraz większego znaczenia, chociaż najczęściej nadal koncentruje się ona wokół spraw lokalnych i regionalnych.

1.5 Obecnie istnieje stosunkowo mało obszarów intensywnego kontaktu między społeczeństwami obywatelskimi UE i

Japonii, chociaż coraz większe uznanie wspólnych wyzwań dowodzi, że przyszedł czas na zacieśnienie więzi.

1.6 Nawiązanie większej liczby ściślejszych kontaktów zajmie dużo czasu, a kluczowe znaczenie będzie miało zidentyfikowanie najlepszych partnerów.

1.7 Istotnym, pierwszym krokiem w tym kierunku mogłoby być zorganizowanie spotkania mającego na celu wyłonienie wspólnych problemów i rozważenie, w jaki sposób można by zacząć je rozwiązywać.

1.8 Należy stale brać pod uwagę włączenie odpowiednich organizacji społeczeństwa obywatelskiego obu partnerów do stosownych seminariów i podobnych wydarzeń.

1.9 W miarę upływu czasu można by zaplanować bardziej zorganizowany dialog w oparciu o model okrągłego stołu.

1.10 Dwa instytuty europejskie (zwane dalej centrami UE) w Japonii stanowią już podstawę nawiązywania kontaktów i partnerstwa.

1.11 Należy ograniczyć wymogi finansowe poprzez coraz większe wykorzystanie takich technologii, jak wideokonferencje czy Voice over Internet Protocol.

2. Wprowadzenie

2.1 W wyniku pogłębiającej się, wcześniejszej współpracy w 2001 r. UE i Japonia postanowiły ogłosić dekadę współpracy między UE a Japonią zatytułowaną „Kształtowanie wspólnej przyszłości”⁽¹⁾. Przyjęty plan działania obejmował cztery rozdziały („cele”). Ostatni spośród nich (cel IV) zatytułowany był „Zbliżanie ludzi i kultur” i przewidywał „rozwijanie powiązań w ramach społeczeństwa obywatelskiego oraz zachęcanie do wymiany międzyregionalnej”. Znaczenie w kontekście społeczeństwa obywatelskiego ma również cel III (stawianie czoła wyzwaniom globalnym i społecznym).

2.2 Szczególnym sukcesem okazały się ostatnie wydarzenia odnoszące się do powiązań w ramach społeczeństwa obywatelskiego, takie jak Rok Wymiany Międzyludzkiej w 2005 r., otwarcie dwóch centrów UE w Japonii⁽²⁾ w rejonie Tokio⁽³⁾ i w Kansai⁽⁴⁾, a także wspólne sympozjum w Brukseli w kwietniu 2006 r. poświęcone dotychczasowym postępom w realizacji planu działania „Kształtowanie wspólnej przyszłości” oraz omówieniu potencjalnych modyfikacji koniecznych dla uwzględnienia zmieniającej się sytuacji w Japonii, UE i na całym świecie.

2.3 Celem niniejszej opinii jest rozważenie zmian zachodzących w społeczeństwie obywatelskim Japonii i przeanalizowanie sposobów współpracy między społeczeństwem obywatelskim UE, w tym szczególnie EKES-em, a Japonią w celu dalszego wzmocnienia ich kontaktów⁽⁵⁾.

2.4 Komitet definiuje „społeczeństwo obywatelskie” jako „wszelkie struktury organizacyjne, których członkowie mają cele i obowiązki leżące w ogólnym interesie wszystkich, i którzy działają jako mediatorzy między władzami publicznymi i obywatelami”⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ „Kształtowanie wspólnej przyszłości” plan działania na rzecz współpracy między UE a Japonią; szczyt UE — Japonia, Bruksela 2001 r.

⁽²⁾ Centra UE są finansowane przez UE i mają na celu niwelowanie luki informacyjnej pomiędzy Japonią a UE, umożliwiając studentom wszelkich wydziałów zdobywanie wiedzy na temat Unii Europejskiej.

⁽³⁾ Instytucje uczestniczące: Hitotsubashi University, International Christian University, Tokyo University of Foreign Studies i Tsuda College (<http://www.euji-tc.org>).

⁽⁴⁾ Instytucje uczestniczące: Kobe University, Kwansai Gakuin University i Osaka University (http://euji-kansai.jp/index_en.html).

⁽⁵⁾ Patrz pismo od komisarz Ferrero-Waldner D/06/468 z dn. 6 kwietnia 2006 r.

⁽⁶⁾ Patrz COM(2005) 290, gdzie zawarta jest pełniejsza definicja.

3. Kontekst opinii

3.1 Japonia jest jednym z najważniejszych graczy we wschodniej Azji, regionie o rosnącym znaczeniu gospodarczym, w którym następuje szybka poprawa współpracy regionalnej, gdzie jednak także rosną obawy związane z bezpieczeństwem. W miarę wzrostu znaczenia regionu wschodniej Azji, w tym Chin, dla UE bliższe powiązania z Japonią będą źródłem równowagi i obejmą pogłębioną współpracę w zakresie spraw regionalnych⁽⁷⁾.

3.2 Japonia należy również do strategicznych partnerów UE. Chociaż Europa i Japonia leżą po przeciwnych stronach globu i chociaż cechuje je złożona i jaskrawo odmienna kultura, łączą nas wiele. Zarówno Europa jak i Japonia dysponują liczącą się gospodarką i pragną odgrywać donioślejszą rolę w skali międzynarodowej. Łączą nas te same w gruncie rzeczy wartości fundamentalne oraz wiele wspólnych interesów i trosk. Obaj partnerzy to społeczeństwa żyjące w demokracji. Konsolidacja oraz pogłębianie stosunków i wzajemnego zrozumienia leży więc w naszym wspólnym interesie.

3.3 Pod względem gospodarczym Japonia jest dla UE piątym co do wielkości rynkiem zbytu (6,6 % udziału w eksporcie), a UE stanowi dla Japonii drugi co do wielkości rynek eksportowy. Obecnie tempo wzrostu PKB w Japonii sięga około 2,7 %, a stopa bezrobocia wynosi około 4,5 %. Japonia wytwarza w przybliżeniu 14 % światowego PNB (Chiny — 3,4 %), a jej średni dochód na jednego mieszkańca wynosi 32 230 USD (w Chinach — 780 USD).

3.4 We wczesnej fazie współpracy najważniejsze ze wspólnych trosk dotyczyły handlu i innych czynników ekonomicznych, w tym znaczących inwestycji zagranicznych w obu kierunkach. Reformy gospodarcze są ważne dla obu stron jako środek do poprawy konkurencyjności w świecie poddanym globalizacji, przy jednoczesnym utrzymaniu własnych modeli społecznych i dbaniu o zrównoważony wzrost.

3.5 Istnieje obecnie wiele sektorów, w których współpraca między UE a Japonią ma długą tradycję. Przykładowo funkcjonują stałe fora dyskusyjne w zakresie polityki przemysłowej, nauki i technologii, technologii informacyjnych, zatrudnienia, spraw społecznych, handlu elektronicznego, badań, pomocy rozwojowej oraz ochrony środowiska naturalnego. Japońscy partnerzy społeczni przejawiali w 2006 r. rosnące zainteresowanie stosowaniem społecznej odpowiedzialności biznesu. Co więcej, dialog UE-Japonia w sprawie reformy regulacyjnej (ustanowiony około 12 lat temu) zajmuje się wszystkimi kwestiami regulacyjnymi w spójny sposób. Szczegóły wybranych programów można odnaleźć w załączniku I. W dialogu tym uczestniczy wiele dyrekcji generalnych Komisji Europejskiej i wiele państw członkowskich UE.

⁽⁷⁾ Istnieje już wiele organów regionalnych i pewna ich część obejmuje udział UE. Spotkanie Azja-Europa (ASEM) i Fundacja Azja-Europa (ASEF) to istotne przykłady. Zaangażowanie w działalność takich organów mogłoby jeszcze bardziej podnieść wartość współpracy między społeczeństwami obywatelskimi UE i Japonii.

3.6 W Japonii zwiększa się stopniowo co można by określić jako „poczucie bliskości” w stosunku do Europy. Niemniej jednak nowe państwa członkowskie są tam nadal mało znane.

4. Rozwój społeczeństwa obywatelskiego

4.1 Jak stwierdzono powyżej Japonia znacznie się różni kulturowo od UE ⁽⁸⁾ i również inne warunki społeczne. Nie dziwi zatem fakt, że japońskie organizacje społeczeństwa obywatelskiego są także inne. Najbardziej oczywista różnica polega na tym, że jeszcze do niedawna państwo odgrywało zasadniczo dominującą rolę w kształtowaniu społeczeństwa obywatelskiego; za wyjątkiem partnerów społecznych, organizacje potrzebowały zezwolenia władz, a następnie podlegały ich nadzorowi.

4.2 Sytuacja taka spotykała się z akceptacją społeczeństwa, ponieważ połączenie elitarniej, scentralizowanej biurokracji sprzężonej z najważniejszymi interesami przemysłowymi (cieszące się poparciem parlamentarzystów) umożliwiała szybkie i skuteczne podejmowanie decyzji politycznych i ich realizację; wszystko to sprzyjało wzrostowi gospodarczemu ⁽⁹⁾. W tych okolicznościach rola społeczeństwa obywatelskiego w sprawowaniu rządów była bardzo ograniczona. W rzeczywistości koncepcje społeczeństwa obywatelskiego, sprawowania rządów i odpowiedzialności demokratycznej w owym czasie nie występowały nawet w codziennym słownictwie.

4.3 Pod koniec lat 80. nastąpiło „pęknięcie bańki spekulacyjnej”, co doprowadziło do okresu deflacji i zastoju gospodarczego, pokonanego dopiero niedawno. Później, w latach 90., Japonia stała się sceną szeregu skandali z udziałem urzędników wyższego szczebla, co podkopało zaufanie społeczeństwa do systemu charakteryzującego się dominacją państwa i największych interesów przemysłowych. Taki rozwój wypadków oraz niewłaściwa organizacja akcji ratowniczej po wielkim trzęsieniu ziemi w Kobe w 1995 r. uzmysłowiły społeczeństwu efektywność (i potencjał) niektórych organizacji społeczeństwa obywatelskiego. Doprowadziło to w 1998 r. do przyjęcia nowej ustawy o organizacjach nieochodowych, która uznała, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego mogą odgrywać istotną rolę w dobrym sprawowaniu rządów ⁽¹⁰⁾. Ustawa ta usunęła także wiele barier na drodze do rozwoju organizacji nieochodowych i wyeliminowała większość uciążliwego nadzoru biurokratycznego. Była to jedna z tych zmian, które przyczyniły się do obniżenia poziomu regulacji i centralizacji w japońskim społeczeństwie i polityce.

4.4 Od tego czasu społeczeństwo obywatelskie zaczęło się zmieniać; organizacje społeczeństwa obywatelskiego mnożą się dosyć szybko, przy czym największy wzrost obserwuje się w grupach, które podkreślają swoją niezależność od władz.

⁽⁸⁾ Kultura japońska ma bardzo długą historię; w dużej mierze wpłynął na nią fakt, że kraj ten był przez całe stulecia odcięty od reszty świata.

⁽⁹⁾ Sukces prowadził do tzw. „legitymacji wydajnościowej”, gdzie legitymację dawała skuteczność w realizacji zamierzeń, kosztem „legitymacji włączającej”, opartej na procesach demokracji uczestniczącej.

⁽¹⁰⁾ Z japońskiej perspektywy UE także przechodziła przez kryzysy, takie jak wydarzenia prowadzące do rezygnacji Komisji Santera, przebiegające równoległe z opracowaniem nowej koncepcji unijnych rządów, polegającej na szerszym włączeniu unijnego społeczeństwa obywatelskiego w kształtowanie polityk.

Obecnie w Japonii dyskutuje się nad kwestią sposobów pełniejszego wykorzystania całości zasobów dostępnych w społeczeństwie japońskim. Doprowadzi to do wzrostu znaczenia i wpływu organizacji społeczeństwa obywatelskiego. System demokracji uczestniczącej jest rozumiany coraz lepiej, a wszystkie projekty nowych aktów prawnych można już skomentować w internecie. Mimo to, zdaniem organizacji reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, ich opinie (wyłączając partnerów społecznych) nie wpływają wystarczająco często na ostateczne decyzje.

4.5 W dyskusjach traktujących o japońskim społeczeństwie obywatelskim zazwyczaj stosuje się podział na dwie grupy. Pierwszą z nich stanowią organizacje pozarządowe (NGO), które dostarczają głównie usług dla rozwoju i pracy humanitarnej za granicą. Otrzymują one głównie finansowanie rządowe (przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych); ściśle współpracują z władzami przy programach wsparcia dla rozwoju i stale spotykają się z rządem, aby promować ścisły dialog i współpracę. Ich finansowe i ludzkie zasoby pozostają jednak ograniczone.

4.6 Oprócz nich są też organizacje nieochodowe (Non-Profit Organisations — NPO), o bardzo szerokim polu działalności: obejmuje on partnerów społecznych, stowarzyszenia branżowe i zawodowe, obrońców środowiska naturalnego, organizacje konsumenckie, rolnicze, kulturalne i inne. Te zainteresowane strony będą odgrywać coraz większą rolę w dialogu społecznym, który rozpoczyna się w przedsiębiorstwach japońskich lub przedsiębiorstwach z kapitałem zagranicznym, na temat ich odpowiedzialności społecznej, z zachowaniem dobrowolnego charakteru tejże. Co więcej, organizacje w sektorze ochrony zdrowia odgrywają bardzo istotną rolę. Czasami i one otrzymują finansowanie ze strony rządu. Duża ich część zajmuje się przede wszystkim odnajdywaniem lokalnych i regionalnych rozwiązań dla lokalnych i regionalnych problemów służąc tym samym lokalnym społecznościom. W rezultacie istnieje mniej krajowych organizacji nieochodowych.

4.7 Dobrą reprezentację — poprzez organizacje studenckie i inne — posiada również młodzież.

5. Bieżące kontakty między japońskimi a unijnymi organizacjami obywatelskimi

5.1 Podczas gdy kontakty między organami władzy w UE i Japonii są liczne i regularne (patrz pkt 3.5 powyżej i załączniki), a ich znaczenie jest stale podkreślane przez przywódców politycznych obu stron, powiązania między większością organizacji społeczeństwa obywatelskiego są o wiele mniej liczne. W niektórych obszarach jednakże pojawiły się już silne i aktywne więzi.

5.2 Partnerzy społeczni.

Pracodawcy — Nippon Keidanren (Japońska Federacja Biznesu) to organizacja gospodarcza o szerokim spektrum, powstała w maju 2002 r. z połączenia Keidanren (Japońskiej Federacji Organizacji Gospodarczych) i Nikkeiren (Japońskiej Federacji Stowarzyszeń Pracodawców). Pośród jej 1662 członków znajduje się 1351 przedsiębiorstw, 130 zrzeszenia przemysłowe i 47 regionalnych organizacji gospodarczych (stan na 20 czerwca 2006 r.).

Związki zawodowe są stosunkowo słabe, zarówno liczebnie jak i co do zasobów. Do związków zawodowych należy około 20 % pracowników. Największy ze związków (RENGO⁽¹¹⁾) zrzesza dwie trzecie tej liczby. RENG0 ma biuro w Brukseli. Ma dostęp do wielu informacji ze strony ETUC i często wysyła przedstawicieli na spotkania organizacji związkowych z państw członkowskich.

5.3 Okrągły Stół Dialogu Przedsiębiorczości UE — Japonia (pracodawcy) od 10 lat odbywa coroczne posiedzenia dla omówienia sposobów poprawy stosunków gospodarczych i handlowych oraz — w coraz większym stopniu — dla rozważenia kwestii globalnych takich jak energia. Zalecenia tego gremium przedstawiane są na dorocznym szczycie bilateralnym UE-Japonia przywódcom politycznym, którzy są gotowi je uwzględnić. Co więcej, organizacje biznesowe UE i Japonii od długiego czasu prowadzą dialog na szeroki zakres tematów.

5.4 W obliczu wyzwań o zasięgu ogólnoswiatowym, takich jak bezpieczeństwo i oznakowanie żywności, organizacje konsumenckie UE i Japonii spotykają się już od sześciu lat. Wśród innych przykładów współpracy wymienić można doroczne spotkania dziennikarzy, ruchów obywatelskich, organizacji pozarządowych i działaczy na rzecz ochrony środowiska naturalnego. Wreszcie wspomnieć należy o istniejącej już współpracy akademickiej między uniwersytetami, uczelniami wyższymi i instytutami badawczymi, która zacieśni się po niedawnym otwarciu dwóch instytutów europejskich w Japonii. Japońskie placówki akademickie mają szczególnie ścisłe związki wzajemne oraz z innymi uczelniami w UE.

5.5 Uznając potrzebę kontaktów osobistych, niezbędnych dla lepszego porozumienia, UE oraz Japonia postanowiły, że rok 2005 będzie Rokiem Wymiany Międzyludzkiej. Idea ta przyniosła owoce w postaci około 1900 imprez; obecnie dyskutowany jest ich ciąg dalszy. Zadanie polega na podtrzymaniu osiągnięć wspomnianej inicjatywy i zapewnieniu jej dalszego sukcesu.

5.6 Wspomniane bieżące kontakty są niezwykle pomocne; pokazują możliwość nawiązania trwałych kontaktów tam, gdzie pojawiają się wspólne wyzwania stawiane w kontekście zmieniającego się świata, z jego globalnymi zasadami postępowania i

normami oraz rosnącymi wymogami konkurencyjności. Do obszarów tych zaliczyć można rozwój zrównoważony (a zwłaszcza „zielone zakupy” związane z bezpieczeństwem energetycznym⁽¹²⁾ i zasoby naturalne), pomoc rozwojową (której UE i Japonia udzielają najwięcej na świecie), starzenie się społeczeństw (które niesie ze sobą konsekwencje dla systemów emerytalnych, służby zdrowia i pomocy społecznej), imigrację, pracę w społeczeństwie wieloetnicznym, równowagę między pracą a rodziną oraz wyzwania związane z zatrudnieniem. Społeczna odpowiedzialność biznesu to dziedzina, w której łatwiej dostrzec wspólnotę interesów, dziedziną taką jest też równowaga płci. Wymiana poglądów na powyższe tematy mogłaby być owocna.

5.7 Komitet utrzymuje nieformalne kontakty z centrum UE w Kansai. Są to obecnie jego jedyne kontakty, chociaż wielu członków Komitetu posiada pewne doświadczenie w zakresie współpracy z organizacjami japońskimi.

6. Możliwe działania zmierzające do nawiązania i podtrzymania stosunków między społeczeństwami obywatelskimi UE i Japonii

6.1 Szukając odpowiedzi na wspólne wyzwania staje się jasne, że społeczeństwo obywatelskie ma do odegrania znaczącą rolę zarówno w UE i w Japonii, we wspólnych przedsięwzięciach, jak i w stosunkach między partnerami. W toku dwustronnych rozmów oraz przy precyzowaniu stanowisk, organizacje społeczeństwa obywatelskiego wniosą pozytywny wkład w bieżące procesy polityczne pomiędzy UE a Japonią. Nie ulega wątpliwości, że istnieje jeszcze bardzo szerokie pole do działań na rzecz osiągania celów określonych w odpowiednich rozdziałach planu działania UE-Japonia⁽¹³⁾ obejmującego społeczeństwo obywatelskie; i że praca ta może stanowić ważny element wzbogacający stosunki UE z Japonią.

6.2 Pierwzoplanowym celem kontaktów między zorganizowanymi społeczeństwami obywatelskimi Japonii i UE musi być wzajemne poznanie i zrozumienie, które doprowadzi do rozwoju kontaktów. Tylko wówczas można będzie przejść do właściwej współpracy wspomagającej silne obecnie więzi pomiędzy naszymi władzami. Nie stanie się to z dnia na dzień, lecz pomocne byłoby zwrócenie się o wsparcie ze strony Komisji Europejskiej i władz japońskich dla pierwszego spotkania służącego wyłonieniu wspólnych problemów i omówieniu drogi rozwoju — między innymi tego, które organizacje mogłyby z największym pożytkiem reprezentować obie strony⁽¹⁴⁾. Po pierwszym spotkaniu prace, w tym wspólne działania, powinny się stać bardziej ukierunkowane. Uczestnicy tego spotkania powinni być przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego UE i Japonii, którzy mogliby położyć podwaliny pod dalsze nawiązywanie kontaktów. Co się tyczy UE, większość delegatów powinna zostać wyłoniona z grona członków Komitetu i partnerów społecznych na poziomie inijnym.

(11) Do RENG0 należy 6,5 mln pracowników (stan na czerwiec 2006 r.).

(12) „Zielone zakupy” to system, zgodnie z którym zamówienia publiczne muszą obejmować wysoki odsetek produktów ekologicznych.

(13) Patrz pkt 2.1 powyżej.

(14) O ile niektórzy partnerzy japońscy, tacy jak Japońskie Centrum Wymiany Międzynarodowej (JCIE) i instytuty EUJ, mogliby pomóc, początkowo konieczne będzie również zwrócenie się o radę do władz japońskich.

6.3 Komisja powinna rozważyć wspólne zapraszanie unijnych i japońskich organizacji społeczeństwa obywatelskiego (OSO) na odpowiednie seminaria i wydarzenia pokrewne. Tego samego powinna oczekiwać ze strony władz japońskich. Z biegiem czasu wzmocniłoby to wzajemne porozumienie oraz pomogło rozbudować sieć przydatną później do wszelkiego rodzaju kontaktów. Wskazywanie takich imprez powinno być stałym punktem narad Komisji z jej japońskimi rozmówcami.

6.4 Najważniejszy będzie wybór odpowiednich tematów dyskusji z udziałem OSO. O ile w trakcie spotkań na szczelbu oficjalnym sformułowane by tematy, przy opracowywaniu których wkład OSO byłby szczególnie cenny, Komisja i japońskie władze powinny rozważyć włączenie EKES-u do zajęcia się nimi we współpracy z japońskimi partnerami. Podczas takich wspólnych posiedzeń związki zawodowe mogłyby na przykład omawiać kluczowe normy ILO. Z początku pracę tę można by powierzyć grupom formowanym ad hoc. W stosownych przypadkach należałoby rozważyć powołanie niewielkich grup doradczych ad hoc ⁽¹⁵⁾.

6.5 Uznając rosnące znaczenie, jakie dla Japonii ma współpraca regionalna, organizacje społeczeństwa obywatelskiego w Unii Europejskiej powinny służyć też swoim doświadczeniem, pomagając państwom na różnym poziomie rozwoju w dążeniu do większej integracji, zgodnie z doktryną „integracji funkcjonalnej”. Doświadczenie niektórych z nowszych państw członkowskich w tworzeniu dobrze działających organizacji społeczeństwa obywatelskiego oraz zachęcaniu władz do włączenia ich do konsultacji i podejmowania decyzji mogłoby dostarczyć interesujących przykładów. Powodzenie UE w kontrolowaniu i ograniczaniu możliwości rywalizacji oraz konfliktu mogłoby również posłużyć za przydatny wzorzec, który mógłby być pomocny w kwestiach bezpieczeństwa regionalnego.

6.6 Otwarcie dwóch centrów UE w Japonii (centrum UE w Tokio i w Kansai), otwiera pole do budowania sieci kontaktów i przyszłego porozumienia. Na przykład:

- Komitet mógłby występować w roli punktu kontaktowego, przekazującego pomoc i informacje.
- Taką pomocą byłoby między innymi kojarzenie osób poszukujących kontaktów (w określonym celu) w rejonie geograficznym zamieszkałym przez drugą stronę.

- Inną z jej form byłoby wzajemne oferowanie miejsc na seminaria (lub innego rodzaju imprezy), zarówno w charakterze prelegentów jak i uczestników.
- Członkowie Komitetu mogliby także podjąć się omówienia zagadnień związanych z UE, z którymi mają do czynienia na co dzień, takich jak: procesy podejmowania decyzji w UE, rola organizacji społeczeństwa obywatelskiego zarówno na szczelbu UE, jak i na poziomie krajowym, rola partnerów społecznych, sposoby uczestnictwa przedsiębiorstw na etapie negocjacji i wdrażania prawodawstwa UE.
- EKES mógłby stworzyć program stałych staży, o które centra UE mogłyby się starać.

Centrum UE w Kansai rozważy już możliwość współorganizacji szeregu seminariów/warsztatów koncentrujących się na konkretnych zagadnieniach. W tym kontekście oznakowanie żywności, ochrona środowiska i starzenie się społeczeństwa będą najprawdopodobniej na wczesnym etapie kwestiami o kluczowym znaczeniu.

6.7 Warto też podkreślić, jak wielkie znaczenie dla japońskiego społeczeństwa mają uczelnie (i instytucje im pokrewne), które stanowią jeszcze jedną potencjalną ścieżkę współpracy między OSO. Współpraca ta objęłaby też młodych, co jest kluczowe dla długoterminowych kontaktów.

6.8 Komitet powinien również rozważyć utworzenie niewielkiej grupy kontaktowej, która wspomagałaby uzyskiwanie bieżących informacji i stanowiłaby punkt kontaktowy dla japońskich partnerów. W miarę jak społeczeństwa obywatelskie będą się lepiej rozumieć w dłuższej perspektywie, należałoby rozważyć utworzenie stałego organu wg modelu okrągłego stołu.

6.9 Należy podtrzymywać kontakt ze Wspólnym Komitetem Parlamentarnym UE-Japonia, aby zagwarantować zrozumienie roli i potencjału społeczeństwa obywatelskiego oraz ich odpowiednie wykorzystanie dla wspólnego dobra.

6.10 Kluczowe znaczenie będzie miało, jak zawsze, finansowanie. Niemniej jednak koszty tych rozwiązań nie powinny być zbyt wysokie, a nowe technologie, takie jak wideokonferencje czy Voice over Internet Protocol (VoIP — konferencje telefoniczne), w wielu przypadkach mogłyby dopomóc w ich utrzymaniu na niskim poziomie, co w największym stopniu dotyczy oczywiście kontaktów między tymi wszystkimi niewielkimi grupami ad hoc, które mogą zostać utworzone.

Bruksela, 16 lutego 2007 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS

⁽¹⁵⁾ Pewnym problemem będzie, tak jak w innych wypadkach, język.